

Constitucional: caminant al límit del penya-segat

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.11.09

L'enèsima filtració del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut de Catalunya ha acabat d'encendre totes les alarmes. El TC ha esdevingut una mena de rèplica institucional d'un *reality show* televisiu: les seves deliberacions estan tan exposades al públic com la quotidianitat dels protagonistes de *Gran Hermano*. Sembla que s'ha conformat una majoria contrària als principis polítics del text estatutari: la definició de Catalunya com a nació, l'apel·lació als drets històrics o l'equiparació formal de la llengua catalana i la llengua espanyola. De manera que s'han multiplicat les reaccions. Les consideracions de **Miquel Iceta** sobre les conseqüències d'una sentència desnaturalitzadora han rebut una agra resposta de **José Luis Rodríguez Zapatero**. **Jordi Pujol** ha afirmat que no hi ha més sortida que acatar l'eventual sentència desfavorable, fent referència a la Guàrdia Civil i reivindicant el dret a la discrepància i la protesta. **Joan Riu** va presentar una proposició no de llei perfectament fonamentada que permetria retornar la credibilitat al TC i sortir de l'atzucac institucional. Però ahir mateix va ser desestimada al Congrés dels Diputats.

Des de la pèrdua del poder, el PP ha forçat al màxim la politització de l'alt tribunal fent-lo servir per invalidar normes aprovades pel Congrés o validades en referèndum popular. No cal recordar totes les maniobres, ni la situació precària en la qual ha quedat el TC. El fet és que el resultat de la politització ha estat catastròfic. Sense paliatius. Amb la sentència sobre l'Estatut, el TC ja fa mesos i mesos que camina al límit del penya-

segat. Endarrerir il·limitadament la sentència erosiona de forma molt severa la credibilitat de la institució. Una sentència contrària significarà una duríssima topada de legitimitats de conseqüències difícilment previsibles... Una sentència favorable seria la millor sortida, encara que no sembla probable i que, a aquestes alçades, també seria llegida en clau estrictament política.

Si en les pròximes setmanes es confirmen els pitjors auguris, la política catalana es veurà sotmesa a una formidable prova hercúlia quan les forces semblen ben escasses. L'única sortida positiva seria l'oferta de perspectives alternatives clares i realistes amb plantejaments unitaris i lideratges clars. El problema és que la major part dels precedents dels darrers anys apunten en sentit contrari. El cas de la negociació del nou Estatut fou ben il·lustratiu. La norma ha estat que les diferents formacions han prioritzat els interessos partidistes a curt termini per sobre de la defensa de l'interès general. I, per altra banda, no s'ha definit cap lideratge capaç de transmetre il·lusió per un projecte de país renovat.

A mesura que passa el temps, es fa evident que a Catalunya l'espai per al tacticisme partidista es fa més i més estret.